

PUST PO TA STAREM *v Carapachayu*

V nedeljo 15.februarja, na pustno nedeljo, je bilo zopet veselo v našem domu, saj smo praznovali že tradicionalni pust po ta starem. Tokrat nas je spremljal orkester, in sicer "Die lustigen musikanten", ki je igral razne melodije, ne samo slovenske, ki so pritegnile navzoče k plesu in zabavi.

Kot običajno, smo imeli stojnice kjer smo nudili tradicionalne čevapčiče, kranjske klobase, okusne krofe, štrudel, in še marsikaj. Seveda so bile na razpolago tudi razne pijače.

Bilo je lepo, skrbno organizirano, in smo zadovoljni, saj je bilo uspešno. Vreme je sicer malo nagajalo, a vseeno je prišlo precej ljudi, tudi z drugih domov.

Pripravljamo se pa že na našo 66.obletnico, še prej bomo imeli informativni občni zbor, obhajali bomo Veliko noč, člansko kosilo s tombolo bo tudi na vrsti in še marsikaj lepega se bo dogajalo v tem letu.

Slovenski dom Carapachay

OSTANKI *leta 2025*

Čeprav smo že v letu 2026, ni nikoli prepozno, da se spomnimo pomembnih trenutkov—še posebej tistih, ki združujejo glasbo, prijateljstvo in predvsem Slovenijo.

Kot večina od vas mogoče že ve, OSTANKI je rock skupina, ki smo jo Martin Marolt (vokal in kitara), Tomi Lenarčič (solo kitara), Tomi Kastelic (bas) in Niko Kastelic (bobni) ustanovili leta 2022. To ime smo izbrali, ker smo vsi »ostanki« različnih skupin, ki so ali so bile del zgodovine slovenske skupnosti v Argentini, kot so Zlatorock, Jane'z in KM 43.

Predstavljali smo se predvsem na Pevsko glasbenih večerih, ki jih je organizirala Centralna Mladinska organizacija v Argentini, imeli pa smo tudi priložnost igrati dvakrat v Sloveniji, leta 2024 in lani.

Junija 2025 smo že drugič odpotovali v deželo naših staršev in starih staršev, da bi nastopili na dogodku Dobrodošli Doma v Novi Gorici, Evropski prestolnici kulture 2025.

Ker se nam Niko tokrat ni mogel pridružiti,

smo se ponovno srečali z našim prijateljem in nekdanjim članom skupin, Lukom Škuljem, ki danes živi v Sloveniji in se nam je pridružil na bobnih. Po večmesečnih pripravah na dveh celinah (trije člani v Argentini in eden v Sloveniji) smo se združili na intenzivnem desetdnevnem potovanju, polnem vaj, ponovnih srečanj in nepozabnih nastopov.

Naš prvi koncert je potekal 20. junija v Ljubljani, v vrhunski pivovarni TEKTONIK, obkroženi s prijatelji, prijaznim osebjem in obiskovalci, ki so lahko ob pivu uživali tudi z našo glasbo. Bil je odličen prvi nastop—priložnost, da se ogrejemo in premagamo začetno tremo.

Naslednji dan smo se odpravili v Novo Gorico, kjer smo ob 20. uri, po odličnih nastopih skupin The Authentics (Italija) in La Zorka (Argentina), stopili na oder na Bevkovem trgu. Več kot eno uro smo izvajali repertoar, ki je združeval argentinski in slovenski rock, s pesmimi izvajalcev, kot so Los Enanitos Verdes, Fito Páez, Divididos, Spinetta iz Ar-

gentine, pa Siddharta, Jet Black Diamonds, Joker Out in Vlado Kreslin iz Slovenije.

Vrhunec našega obiska je bilo sodelovanje na uradnem programu Dobrodošli Doma 2025, kjer smo si oder delili s skupinami, pevci, zbori, glasbeniki, športniki in orkestri slovenskih potomcev z vsega sveta ter nastopili pred več kot 1.500 osebami. V kratkem, a čustvenem nastopu smo predstavili mashup skupin Divididos in Siddharta—simbol kulturnega mostu, ki opredeljuje našo skupino.

To je bilo kratko, a zelo pomenljivo potovanje, polno glasbe, prijateljstva in ponovne povezanosti z našimi koreninami. Hvala ležni smo vsem, ki nas podpirajo, slovenski skupnosti v Argentini, ki nas je povezala, in Uradu Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu, ki so nam ponovno omogočili, da smo bili del tako pomembnega dogodka.

Skupina Ostanki

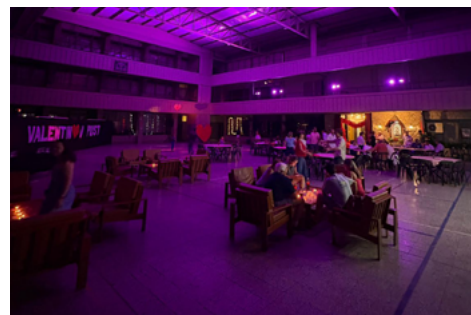
VALENTINOV PUST *v Našem domu*

V ponedeljek, 16. februarja, je mladina Našega Doma pripravila pustno veselico. Letošnja tematika je bila "Valentinovo", saj smo pred kratkim praznovali sv. Valentina. Ob 20. uri smo odprli vrata publiki in v kratkem času se je dvorišče napolnilo z velikim številom družin in presrečnih otrok. Otroci so bili čudovito našemljeni v zanimive kostume, med katerimi so izstopale princeze, morske deklice, kupidi, superjunaki, kakor "Capitán Amorcito" in celo oskrbnik živalskega vrta! Ob prihodu so z veseljem prijeli

igralno peno, namenjeno kot nagrado za tiste, ki so se upali našemiti. Kako so se razveselili, ko so dobili peno! Takoj, ko so stopili skozi vhod, so napadli in jih celotno zmočili!

Na dvorišču so bile na voljo različne igre, kot so beer pong, jenga in ta-te-ti. Prostor pa je bil romantično okrašen, s srčki, kerubini s smešnimi obrazy in drugi valentinovi motivi, ki smo jih mladi pripravili ob petkih pred pustom. Posebno priljubljena je bila foto kabina v kateri so tako mlajši kot starejši z veseljem ustvarjali spominske fotografije.

A delo se je začelo že veliko prej! Ob zgodnjih urah tistega jutra so gospe pripravile odlične, sveže krofe. Najlepša vam hvala Marija Štrubelj, Magda Trpin, Alejandra Grilj in Saši Urbančič! Mladi pa smo se že med tednom dobivali, da bi skupaj pripravili "empanadas". Na razpolago za večerjo smo tudi imeli hamburgerje in pomfrit. In seveda, ker je bil Valentinov pust, smo tudi imeli na razpolago 2x1 pri alkoholnih pijačah za parčke. Če si pa letos imel srečo v igri in ne v ljubezni, si pa imel vsaj 50% popusta!

Med večerom smo mladi, otroci in starejši skupaj plesali, kar je ustvarilo prijetno in prijazno vzdušje. Otroci so imeli tudi svoj poseben trenutek, ko so bili sklicani za skupno sliko in so predstavili svoje kostume. Nato pa je prišlo še eno presenečenje: "piñata"! Kako so se razveselili piñate, ki je poskrbela za smeh in veselje najmlajših.

Za konec lahko z veseljem povemo, da smo vsi skupaj res uživali in da je večer minil v prijetnem ter sproščenem vzdušju. Veseli smo, da je bilo med nami veliko družin, zato si želimo, da bi se takšni dogodki v prihodnje še ponovili.

Mladina Našega Doma

NAŠ POGOVOR | Marko Kocjančič

V prejšnji številki Svobodne Slovenije smo objavili veselo novico, da je na praznik Jezusovega darovanja, 2. februarja 2026, Marko Kocjančič naredil večne zaobljube kot benediktinski brat v samostanu Santa María de los Toldos. Izbral si je geslo: “Tukaj sem, Gospod, da izpolnim tvojo voljo!” Veselimo se novega redovniškega poklica v naši skupnosti in Marku želimo mnogo božjega blagoslova. Z njim smo imeli obširen pogovor:

→ Najprej bi te prosil, da se bralcem na kratkem predstaviš

Sem Marko Janez Kocjančič, rojen v Slovenski vasi v Lanusu 20. februarja 1979. Moj oče je Janez Kocjančič in moja mama Ana Sušnik. Hvala Bogu sta še oba živa. Imam dve mlajši sestri: Marjanca in Veronika.

Osnovno šolo in gimnazijo sem naredil v farni šoli Marije Kraljice, ki jo vodijo slovenski lazaristi v Slovenski vasi. Po gimnaziji sem dopolnil študije za profesorja telesne vzgoje in dobil delo v isti šoli. Istočasno sem pomagal očetu, ki je začel malo proizvodnjo likalnih miz. Sčasoma je oče dobival vedno več naročil in sem se odločil, da pustim delo v šoli ter se osredotočim v družinski posel. Tam sem delal do vstopa v samostan.

→ Kako se ti je pojavil božji klic, da vstopiš v samostan? Je bila ta odločitev težka? Ti je pri tej odločitvi kdo izrecno pomagal?

Moji stari starši so Slovenci in so po drugi svetovni vojni zapustili vse, samo da so ohranili svobodo in svojo močno vero. To vero so potem prenesli mojim staršem, starši pa meni. Seveda je vera predvsem Božji dar. A veliko pomaga versko življenje doma: starši so me krstili, z njimi sem hodil vsako nedeljo k sveti maši, doma smo vsak dan molili. Moji prvi spomini na mašo so, da sem gledal ministrante in si rekel: “tudi jaz hočem biti ministrant!”. A zato sem moral imeti 9 let in prejeti prvo sveto obhajilo. Točno se spomnim, da sem prvo sveto obhajilo prejel 8. decembra, že naslednji dan pa sem se javil v zakristiji, da bi pri maši ministriral. In tako sem ministriral praktično vsak dan. Vesel sem hodil k dnevnim sveti maši, rad sem poslušal božjo besedo. Ko sem imel 16 let, mi je starejša gospa, ki je tudi hodila vsak dan k maši, rekla: “ti boš pa duhovnik”. A jaz nisem čutil duhovniškega poklica, upal sem nekoč ustvariti lepo krščansko družino. Veliko sem molil, da bi mi Bog postavil na pot dobro dekle, s katerim bi delila iste vrednote, iste ideale in isto vero. Bil sem zelo aktiven v župniji, vsaj dvakrat ali celo trikrat na leto sem hodil tudi na misijone v Chaco. Pa je Bog zame imel druge načrte. Tako se mi je, ko sem imel okoli 35 let, začela javljati misel na samostansko življenje. In ta misel se mi je ponavljala vedno pogostejše. Kakor je rekel Jezus svojim apostolom: “Niste vi mene izbrali, ampak jaz sem vas izbral”. Meni se je božji klic pojavil postopoma, začelo se je praktično od majhnega. Ko pogledam nazaj, vidim, kako me je Bog počasi pripravlj

Odločil sem se ravno, ko je moj oče imel hude operacije na srcu. Po prvi operaciji je bil v intenzivni negi 45 dni. Po dolgem zdravljenju so odkrili, da bo moral znova na operacijo. Nekaj dni pred to novo operacijo sem očetu povedal, da sem se odločil vstopiti v samostan. Sestram sem to povedal med očetovo operacijo, ko smo v bolnici čakali in molili.

Pri odločitvi sami mi ni nihče pomagal, tudi nisem potreboval pomoči. Sem pa imel veliko pomoči potem, da sem lahko izbral in prišel v samostan.

“*Kakor je rekel Jezus svojim apostolom: “Niste vi mene izbrali, ampak jaz sem vas izbral”. Meni se je božji klic pojavil postopoma, začelo se je praktično od majhnega. Ko pogledam nazaj, vidim, kako me je Bog počasi pripravlj*

“*→ Iz Slovenske vasi je izšlo mnogo duhovnikov, misijonarjev, celo trije škofi, eden od njih je kardinal in argentinski primas, ti pa si baje prvi menih. Zakaj si izbral ravno benediktinski samostan v Los Toldos?*

Res je, Slovenska vas je rodila mnogo duhovnikov. Tako mala fara je dala 3 škofo in kardinala primasa Argentine! Ti poklici so se rodili preko križa. Vse trpljenje naših starih staršev in naših staršev ni omajalo njihove močne vere, nasprotno, gotovo jo je še utrdilo. Ob vsem trpljenju so tudi mnogo molili. Preko križa se je rodila tista močna vera. In tukaj se vidijo sadovi. Kristjani ne gledamo na križ kot nekaj tragičnega, ko pogledamo na križ, vidimo Kristusa, njegovo ljubezen. Ker nas je tako ljubil, je za nas dal svoje življenje na križu. Zato je križ naše upanje. Križ je povezan z vstajenjem.

Ko sem se odločil za samostansko življenje sem najprej en mesec molil v samoti, nikomur nisem omenil svoje odločitve. Potem sem šel na misijone. Ker je bil misijon med velikim tednom so vsi drugi člani misijske skupine odpovedali in sva šla samo župnik Jože Bokalič in jaz. Na dolgi poti v Chaco sem Jožetu odkril svojo odločitev. Nisem pa vedel, kako priti do samostana. In sem Jožeta prosil, naj mi s tem pomaga.

Čez nekaj časa vprašam Jožeta, če je lahko kaj poizvedel in mi je rekel, da on nima veliko poznanja o samostanih, da bi mi pa verjetno lahko pomagal njegov brat Vinko (msgr. Vinko Bokalič, škof v Santiagu del Estero, danes kardinal in argentinski primas), ki bo za nekaj dni prišel k Jožetu na obisk. Prosil sem ga, naj mu omeni mojo zadevo. In res, čez nekaj dni me Jože pokliče na razgovor s škofom. Škof Bokalič mi je povedal, da pozna benediktinski samostan v Los Toldos in cistercijanski samostan v Azulu. Benediktinski samostan spada pod škofijo 9 de Julio, sedanji škof te škofije pa je pred tem bil pomožni škof v Santiagu del Estero. Dal mi je telefonsko številko tega škofa, stopil sem v stik z njim in on me je povezal z opatom samostana v Los Toldos.

Opat me je povabil, naj v samostanu najprej preživim en teden, da vidim, kakšno je življenje v samostanu. Jaz bi kar tam ostal! Potem sem se znova vrnil za en mesec. Čez nekaj časa za tri mesece, potem pa sem res ostal za

vedno. To je bilo pred šestimi leti in pol. Na praznik Jezusovega darovanja v templju, 2. februarja, sem naredil večne zaobljube in si za samostansko življenje izbral to geslo: “Tukaj sem, Gospod, da izpolnim tvojo voljo”. Zaobljube pa je treba obnoviti vsak dan, zato tudi vsak dan, ko se zbudim, kot prvo molitev rečem: “Gospod, tukaj sem, z vsemi svojimi slabostmi, svojimi pomanjkljivostmi, bolečinami, strahovi, s svojo utrujenostjo, a tudi s svojim veseljem, da izpolnim tvojo voljo.”

→ Zelo poznan po svojih knjigah, kasetah, videoposnetkih in predavanjih je pater Mamerto Menapace, ki je živel v tem samostanu od otroštva do svoje smrti in je bil tudi mnogo let samostanski opat. Gotovo si z njim imel dolge pogovore in ti je tudi on pomagal pri odločitvi? Umrli je lansko leto. Kaj bi nam o njem rad povedal?

Mamerto Menapace je bil res božji človek, izvoljen od Boga. Kakor ti praviš, že od otroštva je bil v samostanu. Prišel je, ko je bil star deset let. Rojen je bil na severu province Santa Fe v mali in revni vasici, ki se imenuje Malabrigo. Bil je deveti od trinajstih otrok. Ko je imel devet let, je že pravil, da hoče biti duhovnik. Imel je dar besede. Ni potreboval dolgih pogovorov, s preprostimi besedami je znal razložiti še tako zapletene reči. Vsak dan je k njemu prihajalo veliko ljudi, da bi se z njim pogovorili. Prihajali so ljudje z velikimi težavami, hudo bolni, za vsakega je imel pravo besedo in vsi so odhajali z mirom v srcu. Imel sem posebno milost, da sem bil ob njem, ko je umrl. V miru je zaspal in odšel k Bogu po plačilo.

→ Kakšen je vsakdan v samostanu?

Samostanski red je ustanovil sveti Benedikt, ki je tudi določil, da se samostansko življenje prepleta med molitvijo in delom (Ora et labora). Vstanem ob 4.45 zjutraj, ker ob 5.30 imamo že prvo molitev - jutranjice. Ob 8.00 imamo hvalnice in sveto mašo. Potem imamo čas za delo. Vsak menih ima določeno delo, saj Sveto pismo pravi: zaslužil boš kruh s svojim trudom, sveti Pavel je celo napisal: “kdor ne dela, naj tudi ne je!” Ob 12.15 imamo znova molitev - seksta, potem kosilo. Po kosilu imamo čas za počitek. Popoldne ima vsak menih čas za osebno molitev, branje in razmišljanje v svoji sobi - celici. Osebno vsak dan popoldne molim rožni venec. Ob 19.00 imamo znova skupno molitev - večernice, potem večerjo in ob 20.30 skupno sklepno molitev.

→ Koliko vas je v samostanu? Kakšna je hierarhija v samostanu?

Trenutno nas je v samostanu 15, 7 duhovnikov in 8 bratov. 12 nas ima že večne zaobljube, eden ima začasne zaobljube in bo - če Bog da - čez 6 mesecev naredil večne zaobljube, eden je novinec, ki začenja tretje leto v samostanu, zadnji je postulant, ki je med nami manj kot eno leto.

Glede hierarhije, glavni superior samosta-

na je opat. Beseda opat izvira iz besede abba - oče. Opat je oče ostalih menihov. Nadomestnik opata je prior. Sicer pa se, po navodilih sv. Benedika, vse pomembne odločitve sprejemajo med vsemi menihi.

→ Čeprav lahko sprejemate občasne obiske, verjetno nimaš mnogo priložnosti za pogovor v slovenskem jeziku. Kaj delaš, da slovenščino tako dobro ohranjaš?

Čeprav sem rojen v Argentini, čutim, da sem Slovenec. Da govorim in čutim Slovensko se moram zahvaliti starim staršem in staršem, ki so ohranili slovensko kulturo in nam jo posredovali. Slovenski jezik je moj materni jezik. Doma se je govorilo samo slovensko. Kastiljskega jezika sem se naučil šele v vrtcu in osnovni šoli.

Slovenski jezik želim ohraniti, zato se v slovenščini pogovarjam s starši in sestrami, ko pridejo na obisk ali govorimo po telefonu. Tukaj imam tudi Sveto pismo v slovenskem jeziku, prinesel sem tudi nekaj slovenskih knjig in pesmarico slovenskih verskih pesmi. Ljubezen do petja mi je okrepila ravno tvoja mama, gospa Zdenka, ki je dve generaciji slovenskih otrok učila petje in slovenščino. Ob prostem času na glas berem po Slovensko in pojem slovenske pesmi. Tako skušam ohranjati slovenščino, upam, da mi bo uspelo.

“*Slovenska vas je rodila mnogo duhovnikov. Tako mala fara je dala 3 škofo in kardinala primasa Argentine! Ti poklici so se rodili preko križa. Vse trpljenje naših starih staršev in naših staršev ni omajalo njihove močne vere, nasprotno, gotovo jo je še utrdilo. Preko križa se je rodila tista močna vera.*

“*→ Za konec tebi prepustim besedo...*

Rad bi se iz srca zahvalil vsakemu, ki me spremlja, posebno v molitvi. Molitev je zelo važna za vse, nas vzdržuje in daje moči. Čeprav mi veliko molimo za vas, potrebujemo tudi, da vi molite za nas! Potrebujemo drug drugega. Moliti moramo za duhovniške in redovniške poklice, a tudi za družine: močne, krščanske družine, da bodo tista dobra zemlja, ki bo rodila nove, dobre in posvečene kristjane.

Priporočam se v molitev tudi za naprej, da bom lahko vsako jutro rekel: “Tukaj sem, Gospod, da izpolnim tvojo voljo!”

Pogovarjal se je Jože Jan

OkrOgle OBLETNICE
|
Dr. Jože Krivec (1 9 1 6 - 1 9 9 1)

Pred 110 leti se je v Halozah rodil Jože Krivec, pravnik, književnik, pesnik, pisatelj, kritik in kulturni delavec. Bil je vrsto let kulturni referent pri Društvu Slovencev (danes Zedinjena Slovenija), profesor na Slovenskem srednješolskem tečaju ravnatelja Marka Bajuka, v Svobodni Sloveniji in drugih slovenskih medijih je objavljajl kritike knjig in prireditev. Leta 1942 je v Sloveniji izšla njegova zbirka novel in črtic “Dom med goricami”, za katero je prejel Prešernovo nagrado mesta Ljubljana, v Argentini pa je leta 1978 izšla knjiga “Pij, fant, grenko pijačo”.

ŽIVLJENJE DR. KRIVCA:

Jože Krivec se je rodil med prvo svetovno vojno, 16. marca 1916 v Verejah - v Halozah - v fari sv. Vida, danes Videm pri Ptuju. Oče je tedaj bil na avstrijski fronti in je Jožeta spoznal šele po koncu vojne leta 1918. Mati Marija mu je umrla, ko je imel devet let, oče, manjši vinogradnik, se je znova poročil in preselil na Sela, na drugem koncu videmske fare. Tako je Jože naredil prvih pet razredov osnovne šole v Vidmu, ostale pa na Selah. Po dobroti domačega župnika Jakoba Sokliča je Jože lahko nadaljeval študije v gimnaziji na Ptuju.

Po maturi se je Jože vpisal na pravno fakulteto Ljubljanske univerze in že med drugo svetovno vojno in italijansko okupacijo diplomiral leta 1942 ter doktoriral leta 1943. Ker je vedno želel biti profesor, se je vpisal tudi na filozofski fakulteti na germansko skupino in primerjalno slovensko literaturo, obenem pa kot neplačani notarski pripravnik opravljajl sodno prakso na okrajnem in okrožnem sodišču v Ljubljani.

Kot visokošolec in akademik se je uveljavil v katoliških društvih, kjer je dobil jasen vpogled v komunizem in se je zato med okupacijo in komunistično revolucijo v Sloveniji odločno postavil v protikomunistični tabor. Maja 1945 se je z domobranci umaknil na Koroško in kasneje prešel v italijanska taborišča Monigo, Servigliano in Senigallia.

V taboriščih se je takoj uveljavil kot profesor, član pevskih zborov in organizator kulturnega dela.

Po prihodu v Argentino se je dr. Krivec najprej zaposlil kot vrtni delavec in šele pozneje prišel do uradniškega mesta v industrijskem podjetju, kjer je delal do upokojitve. Poleg zaposlitve pa je dr. Krivec živel za slovensko skupnost: bil je kulturni referent Društva Slovencev - osrednje slovenske organizacije v Argentini, udeležstvoval se je v politiki, bil je odbornik Slovenske kulturne akcije, objavljajl je črtice, kritike in prispevke

v mnogih slovenskih medijih, učil na Slovenskem srednješolskem tečaju in bil zelo iskan kot slavnostni govornik na prireditvah v vseh slovenskih domovih v Argentini.

Umrl je v Buenos Alresu, 10. maja 1991, pokopan je na pokopališču Cementerio parque v Moronu.

DR. JOŽE KRIVEC KOT KULTURNI DELAVEC:

- Profesor

Takoj, ko je dr. Krivec prišel v taborišče v Italiji, je bil izbran za profesorja slovenskega jezika in književnosti na slovenski taboriščni gimnaziji v Serviglianu in v Senigalliji, pod vodstvom Ivana Prijatelja. “Rad povem, da so bila leta poučevanja moj najlepši čas v begunstvu. Srečen sem, kadar se najdem dandanes s svojimi nekdanjimi študenti, ki so danes duhovniki, inženirji, advokati, učiteljice itd.” je za Svobodno Slovenijo napisal dr. Krivec.

Dr. Krivec je bil med prvimi profesorji na srednješolskem tečaju ravnatelja Marka Bajuka.

- Kulturni delavec

Po prihodu v Argentino je dr. Krivec bil več let kulturni referent pri osrednjem Društvu Slovencev (danes Društvo Zedinjena Slovenija). Bil je tudi nekaj let skoraj edini zapisovalec in ocenjevalec kulturnih prireditev in knjižnih izdaj med Slovenci v Argentini za naš tednik Svobodna Slovenija (uporabljal je psevdonime -jkc, Mor, Andrej, A. Kocil).

Dr. Krivec je predaval in govoril na neštetih prireditvah v Slovenski hiši in po krajevnih Slovenskih domovih.

Bil je večletni predsednik Pisateljske družine France Balantič in večkrat predaval o Balantiču kot pesniku.

Dr. Krivec je bil vnet zagovornik slovenskega jezika. Kadar je le imel priliko, je rojake spodbujal k ohranjanju slovenščine. Na Slovenskem dnevu leta 1983 je bil slavnostni govornik in je - med drugim - povedal: “Nikdar ne bomo do konca doumeli vzrokov, zakaj smo prav mi bili vrženi v svet. To je bilo v božjih odločitvah. Težko pa si je misliti, da bi nas bil prav naš Gospod iztrgal iz domače zemlje ter nas v nove širjave sveta poslal umirat kot plevno seme, ki nima klice življenja v sebi. Prav zato smo dolžni izpolnjevati naloge do slovenskega naroda mi, izseljenci v svobodi, pa tudi pomagati, da jih bodo prav razumeli in živeli skladno z njimi naši potomci.

Da bomo ohranili čim dalje slovenstvo na tujem, si moramo prizadevati v prvi vrsti za življenje slovenskega jezika: to je z načrtno skrbjo po znanju, ohranjanju, prenašanju in pravilni uporabi slovenskega jezika. To zah-

teva volje, trdnosti, ponosa in predvsem zavesti — tudi pri nas, starejših, ki smo njegovo znanje že prinesli zdoma. Pri mlajših, že rojenih v tem novem svetu, je to težavnejše: zah- teva neprestano skrbno bedenje, oprezanje in popravljanje, da nam plemenitega klasja, ki je komaj vzkliko v mladih srcih naših ljubih otrok, ne zadušita mlačnost ali nezavednost. Pri tem se potegujemo in stremimo za nečim, kar ima prvo vrednost v našem življenju - slovenski jezik!”

Težko pa si je misliti, da bi nas bil prav naš Gospod iztrgal iz domače zemlje ter nas v nove širjave sveta poslal umirat kot plevno seme, ki nima klice življenja v sebi. Prav zato smo dolžni izpolnjevati naloge do slovenskega naroda mi, izseljenci v svobodi, pa tudi pomagati, da jih bodo prav razumeli in živeli skladno z njimi naši potomci.

DR. JOŽE KRIVEC KOT PESNIK IN PISATELJ

Jože Krivec ja začel objavljati že v študentskih letih v revijah Ženski svet, Življenje in svet, v mariborski reviji Piramida in v dijaških listih. Ob maturi je sodeloval pri izdaji almanaha ptujskih gimnazijcev Mlada setev 1937 z dvema črticama.

Ko je bil na univerzi v Ljubljani, je poslal prispevek za Dom in svet. Urednik te publikacije je bil dr. Tine Debeljak, s katerim sta potem razvila dobro prijateljstvo. Prispeval je tudi več črtic v revijo Obisk in za dnevnike Slovenski dom in Domoljub. Pri Slovenčevi knjižnici v Ljubljani je leta 1942 izdal knjigo črtic “Dom med goricami”, ki je prešla na obletnico Prešernove smrti eno od nagrad mesta Ljubljane. Knjigo je posvetil umrli materi. Tako ji je napisal:

“Mamiki! Tvoje dobro srce sniva tam ob vznožju sončnih haloških goric čisto samo in zapuščeno. V duhu gledam Tvoj travnati grobek in srce me boli, da Ti ne morem položiti nanj niti preprostih poljskih rož.

Iz Tvojih zlatih ust sem slišal prve sladke besede. V Tvojem varstvu sem stopal otroček med opojno cvetje v gorici, med žarjeno grozdje in pesem klopotcev. Marsikak večer, prepreden z zlatom zahajajočega sonca, sem prebil v objemu Tvojih trudnih rok. In še potem, ko sem že shodil in tekal, je trepetalo in trpelo Tvoje dobro srce zame.

Za vse to ti poklanjam to svojo prvo zbirko, napisano ob spominu nate in zbrano v hrepenenju po domu. Izročam Ti jo v varstvo vso skromno, kakršna je pred Teboj. Čuvaj njo, vse naše preproste, a dobre ljudi, o katerih Ti govori, sončne in bele domeke med goricami, našo veselo pesem in življenje okrog njih! Tvoj sin! V Ljubljani, za Božič 1942.”

V begunstvu je že novembra 1945 začel z urejanjem in pisanjem v leposlovno revijo Svet in dom, ki je združevala večino leposlovnih ustvarjalcev v taboriščih v duhu nekda-

njega Doma in sveta. Nikoli ni pozabil svoje domovine. Tako je domovini napisal: “Zbogom, domovina! Večno ljubljena, nikdar pozabljena! Ti zibelka moja, mladost in pesem. Svobodno in srečno, bistročo in pojočo bi te rade videle moje oči. Ne zameri, da sem te zapustil! Redila si me in streho si mi dajala. A moja želja po svobodi je bila večja. Kaj bi mi mogla od tega dati, uboga, zaslužnjena! Ko pride ura, ki jo bo glas zvona oklical, se vrnem v tvoja nadržja. Žarela boš tedaj znova v sreči kakor nekoč... Zbogom! V srcu te nosim. Ne bom te izgubil!”

Že v Argentini je objavljajl svoje črtice v Svobodni Sloveniji, v Zbornikih Svobodne Slovenije in v revijah Vrednote, Vestnik in Duhovno življenje. Prispeval je tudi za revijo Meddobje in bil nagrajen pri Slovenski kulturni akciji za novelo “Zemlja umira”. Pri SKA je izdal tudi knjigo “Pij, fant, grenko pijačo” leta 1979. V oceni te knjige je dr. Tine Debeljak napisal: “Tudi zdaj je predmet Krivčeve druge zbirke haloški vinogradnik, toda na eni strani privezan na svoje gorice, na drugi pa odtrgan od njih in vržen v sodobno zmedo leta 1941 do zdaj. Doma, s trdim delom na domači zemlji, ki umira, v zdomstvu pa s hrepenenjem po njih. Tak pisatelj, ki opisuje zgodbe Haložana, pahnjenega v tuj svet, ne pije več opojne pijače domačih goric, ampak mu je usojeno biti glasnik izgnancev in bridkosti pa tudi njih uspehov v tujini. „Pij, fant, grenko pijačo!”

Zbirka mu je razdeljena v štiri dele. V prvem so črtice, ki obravnavajo snovi v domovini od l. 1941 naprej, v drugem tragedijo domovine in izgnancev od l. 1945, in tretji del zgodbe zdomcev iz emigracije, prilagajanju tujemu svetu, četrti del pa je pravzaprav samo pesniški epilog najlepšim viničarskim resničnostim in najdalj še vidnim obrisom domovine: slovenskim planinam...

Taka je najnovejša slovenska izvirna knjiga, ki je izšla v Argentini. Z njo se je po petintridesetih letih spet knjižno oglasil pisatelj naših vinskih goric, toda tokrat — v širokem svetu, po žalostni grenki pijači let, ki so sledila letu 1941. Sebi je rekel vdano: “Pij, fant, grenko pijačo!» in zdaj podaja to kupico svoje in narodne grenkobe bravcu: „Pij, beri te zgodbe naše tragedije, našega begunstva in naših porazov ter uspehov v naši emigraciji in v širokem svetu.« Napisana je v slogu idealističnega pa krščanskega idealizma, kar more dati bravcu še posebno vrednoto in mik. Naj sežejo po njej!”

Pripravil: Jože Jan Viri: Svobodna Slovenija, Zborniki Svobodne Slovenije, Duhovno Življenje, Obrazi slovenskih pokrajin, Dom med goricami (Jože Krivec)

V SVOBODNI SLOVENIJI *pred 60 leti*

“EDINSTVENA KNJIGA V SLOVENSKI LITERATURI”

Svobodna Slovenija, Leto XXV - Številka 8 (24. 02. 1966)

O knjigi Vauhnikovih spominov “Nevidna fronta” objavlja dr. Miha Krek v Ameriški domovini naslednje:

“Dokler je živel, Vauhnik ni o svoji službi kar nič govoril. Ker je bil prepričan demokrat in narodnjak, ki se mu je komunizem studil, je po vojni ostal v politični emigraciji, si služil v Buenos Airesu skromen kruhek zasebnega uradnika in molčal do smrti. Samo nekateri smo nekaj malega vedeli o njegovih zaslugah za zavezniško stvar. Knjiga potrjuje tako tisto, kar nam je bilo znano, in tisto, o čemer smo imeli le slutnje. Sam sem prepričan, da so Vauhnik in njegovi sodelavci tista skupina slovenskih junakov, ki so med drugo svetovno vojno najkoristneje delali za zmago zapadnih zaveznikov: Anglije, Amerike in Francije, vsi več let tvegali življenje in

premnogi tudi padli v tej nevidni fronti. Ta skupina je imela toliko uspehov in žrtev za zmago demokratičnih sil, da bistveno obogati in poveča slovenski delež v tem taboru. Vir vse njene duhovne moči in strokovne briljantnosti pa je bil Vladimir Vauhnik.”

“Nevidna fronta se čita kot napeto popisovanje medvojnih avantur, čudovito prepletenih podtalnih spletk, panorama intrig. Je pa tudi resen popis stanja za frontami: v Berlinu, na zapadni fronti nacistov proti Franciji, na vzhodu proti Poljski in kasneje proti Rusiji, vse priprave za napad Jugoslavije, stanje v Paveličevi državi kot klavрни Mussolinijevi podružnici in končno popis obveščevalnega središča v Ljubljani z mrežami tja do poljskega in ukrajinskega podzemlja, pa v srce Balkana, po Italiji in na za-

pad do zavezniških sprejemnikov. Bravčeva radovednost je seveda hudo prikrajšana, ker Vauhnik po pravilu nikogar, ki še ni v javnosti, ne imenuje. Neke redke sodelavce popiše toliko, kolikor je nujno, da so njihove vloge sploh razumljive, na prste lahko prešteješ tiste, ki jim je dal toliko razpoznavnih znakov, da strokovnjaki in poznavalci vedo, kdo so to bili. Knjiga pa je zato bolj strokovna in izključuje vsako osebno ali polemično barvo, čeprav pisec pogosto nezadržno pove svoje mnenje o poedinih dejanjih in dogajanjih.

Kdor želi dobiti pogled za kulise medvojnih dogajanj, kdor si hoče dobiti sliko vplivov in sil, ki so hudo vplivale na usodo naše domovine od zadnjih predvojnih let tja do konca vojne, pa smo o njih bore malo ve-

deli ali pa nič, naj gotovo prebere to knjigo.

Po moji vednosti je to edinstvena knjiga v slovenski literaturi”.

Pri uredništvu imamo še nekaj izvodov knjige **“Nevidna fronta”** iz l. 1965, s spomini Vladimirja Vauhnika. Zgodovinsko knjigo lahko naročite pri urednikih.

Cena knjige je \$30.000. Nekaj izvodov po €50 je tudi na razpolago v Sloveniji na št. 070 441 529

IZ DOMAČIH LOGOV *Svečan*

Leto Gospodovo 2026 je v Sloveniji leto volitev, s katerimi bo potrebno popraviti smer plovbe naše skupne barke v smeri večje demokratičnosti, osebnega in družbenega napredka. V prosincu smo spremljali preštevanje vrst in burno dogajanje na političnem področju, obisk škofov Ad limina in tudi že prve uspehe naših športnikov.

Za nami pa je že drugi mesec v letu, ki se imenuje svečan. Za vse, ki še niste domači z izvornimi imeni slovenskih mesecev pa dodajmo, da je ime za drugi mesec v letu povezano z več dogajanj in tem letnem času. Uvod vanj je svečnica, ki zaključuje božični čas, svečan je pa tudi čas sekanja dreves v gozdu, zato je eno od imen zanj tudi sečan.

Za nami je že sveti Valentin, ki prinese ključ do korenin, ves mesec pa že lahko spremljamo pospešeno pripravo politike na prihajajoče volitve. V drugi polovici pa nam je svečan prinesel še uradni pričetek predvolilne kampanje, pa tudi obilje zime, zato se nam ni bati, da bo velika noč zasnežena, saj pravi star pregovor, če je svečnica zelena, velika noč bo zasnežena.

Svečan pa nam je zraven naštetih skrbi prinesel tudi veliko veselje z olimpijskih iger v sosednji Italiji, kjer so naši športniki, posebej še Domen Prevc, Nika Vodan, Anže Lanišek in Nika Prevc, poskrbeli za odlično razpoloženje po naših družinah, ko smo na napetih tekmah navijali za naše odlične športnike in pričakovali njihove čim boljše rezultate..

Svečan pa je je tudi stičišče svetih časov. S svečnico se zaključuje božični čas, vesoljna Cerkev pa s pepelnično sredo prične postni čas, priprave na praznik vstajenja, v katerem smo povabljeni, naj odložimo dela teme in se odločimo za Boga, prevetrimo svo-

je osebno življenje in stopimo na pot spreobrnjenja.

Takole je v svojem postnem pismu zapisal koprski škof Peter Štumpf» Zadnji referendum in volitve nakazujejo nujnost korenite spremembe miselnosti na vseh ravneh družbenega življenja in zato tudi spreobrnjenja. Kristjani smo radi politično korektni. Zagovarjamo reči, ki jih zaradi svoje vere nikakor ne bi smeli. Volimo osebe, ki nas preganjajo. Molčimo, ko bi se morali oglašiti in braniti svojo versko svobodo in vrednote.

Jezus ne dovoljuje posvetne korektnosti. Kdor spreminja postavo, ne more upati na vstop v nebeško kraljestvo. Tudi glede ubijanja ne ostaja samo pri peti Božji zapovedi.... Spreobrniti se med potovanjem pomeni odkriti, kdo v resnici sem. Mojzes je potreboval štirideset let, Jezusovi učenci tri leta, mi pa ... Če ne odkrijemo, kdo v resnici smo, se ne bomo nikoli spremenili. Ostali bomo enaki. Če bomo ostali enaki, bo cilj za zmeraj oddaljen in mi bomo propadli. Postni čas vsakomur daje priložnost za zapuščanja starega človeka v sebi, da bi našel novega«.

Dragi prijatelji!

Ni treba pogledati daleč od doma in v preteklost, da bi spoznali, da je mogoče le s sodelovanjem pri delu za skupno dobro in krščanskim življenjem zagotoviti dobro življenje posamezniku in skupnosti, najprej družinam, ki imajo nalogo vzgojiti mlade, ki se ne bodo uklonili komurkoli, ampak le nečemu velikemu in svetemu. Le tako lahko zagotovimo preživetje generacije naših otrok in slovenskega naroda.

Franci Donko Mravlje

DESDE LOS PAGOS ESLOVENOS *Svečan*

El Año del Señor 2026 será un año electoral en Eslovenia, en el que deberemos corregir el rumbo de nuestra embarcación hacia una mayor democracia y progreso individual y colectivo. En el artículo de prosinec (enero) seguimos con atención el recuento de filas y los turbulentos acontecimientos en el ámbito político, la visita ad limina de nuestros obispos, y los primeros éxitos de nuestros atletas en el año.

Finalizamos ahora el segundo mes del año, svečan. Para quienes aún no estén familiarizados con las denominaciones antiguas de los meses en esloveno, permítanme añadir que en este caso, el nombre está relacionado con varios eventos típicos de esta época. Su inicio está marcado por la celebración de la Candelaria que marca el fin oficial de la temporada navideña. Asimismo, este mes corresponde a la época de la tala de árboles en el bosque, por lo que también se lo conoce como sečan (que proviene de la palabra eslovena “sekati” - talar).

Ha quedado atrás el día de San Valentín y a partir del inicio oficial de la campaña electoral durante la segunda mitad del mes hemos podido observar cómo se han intensificado los preparativos de los distintos personajes políticos de cara a las próximas elecciones. Svečan trajo consigo también un invierno intenso, por lo que no debemos temer una Pascua nevada, pues como dice el viejo proverbio esloveno: “Si la Candelaria está verde, la Semana Santa estará nevada”.

Sin embargo, no fueron tan sólo preocupaciones, dado que este segundo mes del año también nos brindó grandes alegrías en los Juegos Olímpicos en la vecina Italia, donde nuestros atletas (en especial Nika Vodan, Nika Prevc, Anže Lanišek y Domen Prevc) llenaron de expectativas y mucha emoción los hogares eslovenos mientras los seguíamos atentamente en las diversas y emocionantes competiciones.

Svečan es a su vez el mes en el que se cruzan distintos hitos del calendario litúrgico católico. Con la Candelaria concluye la época de Navidad, y el Miércoles de Ceniza da inicio al tiempo de Cuaresma, que es la preparación para la fiesta

de la Resurrección y durante el cual se nos invita a dejar de lado las obras de las tinieblas, elegir a Dios, renovar nuestra vida personal, y emprender el camino de la conversión.

En su mensaje para la Cuaresma, el obispo de Koper, Peter Štumpf, escribió:

“Los recientes referendos y elecciones demuestran la necesidad urgente de un cambio fundamental de mentalidad en todos los niveles de la vida social y, por lo tanto, también de conversión. A los cristianos nos gusta ser políticamente correctos. Defendemos cosas que, de acuerdo a nuestra fe, nunca deberíamos apoyar. Votamos por quienes nos persiguen. Guardamos silencio cuando deberíamos alzar la voz y defender nuestra libertad y valores religiosos.

Jesús no desea que seamos “políticamente correctos”. Quien altere la ley no puede aspirar a entrar en el Reino de los Cielos. Incluso en lo que respecta al asesinato, no se queda solo en el quinto mandamiento. (...) Convertirse durante el trayecto de la vida significa descubrir quienes somos realmente. Moisés necesitó cuarenta años, los discípulos de Jesús tres años, y nosotros...

Si no descubrimos quiénes somos, nunca cambiaremos. Permaneceremos siempre iguales. Si permanecemos siempre iguales, la meta se mantendrá siempre lejana y pereceremos. El tiempo de Cuaresma nos brinda a todos la oportunidad de dejar atrás nuestro viejo ser interior para encontrar al nuevo”.

Queridos amigos!

No necesitamos mirar lejos de casa ni al pasado para darnos cuenta de que sólo mediante la cooperación en la labor por el bien común y la vida cristiana podemos garantizar una buena vida tanto individual como colectiva, y, en primer lugar, a las familias, cuya tarea es la de formar jóvenes que no se inclinen ante cualquiera, sino únicamente ante algo glorioso y sagrado. Solo así podremos asegurar la supervivencia de la generación de nuestros hijos y de la nación eslovena.

Franci Donko Mravlje

PREMIERA FILMA EXODUS 1945 – NAŠA KRI *v Sloveniji*

V petek 20. februarja sva se z ženo udeležila slavnostne premiere filma v Ljubljani: že pred začetkom se je čutilo posebno vzdušje – mešanica pričakovanja, spoštovanja in neke tihe napetosti.

Dvorana je bila razprodana, prav tako so bili nabito polni še druga dvorana in tudi predpremiere v torek; med gledalci pa so bili vidni številni znani obrazi, ustvarjalci, zgodovinarji in ljudje, ki jih ta tema osebno boli ali jih globoko zanima.

Ko se je film začel, je nastala globoka tišina. Zgodba o sanitetnem vlaku maja 1945, o zdravnikih dr. Janezu Janežu in dr. Valentinu Meršolu, bolničarkah, ranjenih domobrancih in civilnih beguncih, ki so se znašli v nemogočih moralnih dilemah, je gledalce takoj potegnila vase. Vsaka odločitev – pobegniti ali ostati, reševati življenja ali tvegati vse – je bila prikazana s človeško globino.

V glavni vlogi je zdravnik, primarij dr. **Valentin Meršol**, ki ga v filmu upodobi Jernej Kuntnert. Film v začetku prikaže delo zdravnikov, predvsem Meršola in **Janeza Janeža** v podobi Matevža Müllerja, ki skrbijo za vse ranjence, čeprav včasih za to tvegajo življenje. Osrednji del zgodbe pa poteka na vlaku, ki iz Ljubljane prevaža nekaj več kot 300 ranjenih domobrancev, nekaj nemških vojakov in nekaj civilistov. Ob informaciji, da jih na Jesenicah čakajo partizani, ki so z Nemci sklenili dogovor, se zdravstveno osebje in za pot zmožni domobranci znajdejo v hudi dilemi.

Scenarij, ki ga je napisal Vid Planinc, ki je tudi režiser filma, ne poskuša soditi ali deliti na “dobre” in “slabe”, ampak pokaže človeške usode v času, ko so se norme sesule. Vsaka scena – od bega, dilem, strahu do poskusov ohranitve človečnosti – je bila posneta z izjemno občutljivostjo in vizualno močjo.

Tehnično je film vrhunski: vizualna kulisa, zvok in igra so ustvarili občutek, da smo tam, na tistem vlaku in poteh čez Ljubelj.

Publika je film sprejela zelo čustveno. Že med projekcijo so se slišali vdih, tihi vzkliki presenečenja in jok. V nekaterih trenutkih, ko so se na platnu pokazale resnične posledice vojne in povojnih obračunov, je bilo čutiti, da mnogi gledalci doživljajo katarzo – kot da se je končno nekdo dotaknil mnogo let zamolčane rane. Na koncu, ko so se prižgale luči, je dvorana eksplodirala v stoječih, spoštljivih ovacijah, ki so trajale zelo dolgo.

Ljudje so se objemali, brisali solze, nekateri

so glasno rekli “končno” ali “to je bilo potrebno”.

Po projekciji so se v pogovorih z ustvarjalci in med seboj delili vtisi: “Pretresljivo iskren”, “Vreden ponovnega ogleda”, “Ta film bi morali predvajati v vseh šolah”, “Že dolgo, če sploh kdaj, me film ni tako pretresel”, “Kljub temu, da sem o teh tragičnih dogodkih prebral zelo veliko, solz nisem mogel zadržati”.

Veliko jih je poudarjalo, da je to zgodba o navadnih ljudeh, ujetih v zgodovinski vihar, ne o ideologijah. Producent David Sipoš je dejal, da je bil občutek v dvorani neverjeten – 450 ljudi, ki so film doživeli z enakim navdušenjem in čustvi. Nadškof Zore je govoril o težkem bremenu vesti in upanju, da nas bo film »počlovečil kot narod«. Romana Bider (pobuda Vseposvojitev) je primerjala Meršola z Oskarjem Schindlerjem in poudarila, da film zgosti slovensko travmo v skupno zavest. Dr. Ignacija Fridl Jarc (Slovenska matica) je izpostavila, da film daje ime in podobo zamolčanim.

Prisotni smo bili tudi argentinski Slovenci, med njimi tudi Tone Rode, ki je po filmu takole napisal:

Za nas, potomce povojnih beguncev, je bil ogled filma čustveni izziv, ponovno soočenje z bolečino, ki smo jo podedovali od staršev in jo nosimo v genih. Že kot otroci smo v izseljenstvu živeli iz spominov naših prednikov, ki so morali na silo in nehote zapustiti domovino, da bi si rešili življenje. Naša »formamentis« je osnovana na teh spominih ter na močnem oklepanju tistega, kar je v življenju za nas bistveno: vera in upanje v Boga, ljubezen do bližnjega, brez zamerljivosti in sovraštva, ljubezen do rodne Argentine, ljubezen do naše očetnjave in domovine Slovenije, zvestoba do slovenskih korenin, pa čeprav te zmerjajo z izdajalci...Zvestoba tudi do naših pomorjenih sorodnikov, mnogih mučencev, ki so bili po vojni mučeni, brez sodbe pobiti ter vrženi v brezna širom Slovenije, ki so bili načrtno izbrisani iz javnega spomina in katerim je še danes vzeto dobro ime. Zato nas ob vsakem obisku Koroške, ob vsaki poti skozi Ljubelj in mimo Vetrinjskega polja, stisne pri srcu. Podobno se je zgodilo tudi ob ogledu filma. Saj če dr. Meršol ne bi uspešno posredoval pri Angležih in bi bili v Jugoslavijo komunistom izročeni ne samo vojaki Slovenske narodne vojske, temveč tudi civilisti, bi tudi nas nikoli ne bilo.

Tudi sam sem občutil bolečino, o kateri

Foto - Studio Siposh

Foto - Studio Siposh

Tone govori. Čeprav sem dogodke poznal iz pripovedovanja očeta in deda, in čeprav sem o tem mnogo bral, me je ta film čustveno pretresel na način, ki ga lahko doseže le dobra umetnost. Z ženo sva na poti nazaj domov preštevala, koliko naših prednikov je šlo skozi Ljubelj maja 1945, in naštela sva jih vsaj petintrideset: stari starši, oče, mama, strici, tete. Ta film mi je omogočil, da sem resnično lahko doživel vso veličino njihovega trpljenja. Vseskozi se mi je utrinjala misel: tale zdajle na platnu bi lahko bil ded Julij, stara mama Francka, oče Miha.

Za nas potomce povojnih beguncev iz Argentine, je film tudi zanimiv ker v eni od glavnih vlog sta tudi domobranski poveljnik sanitetnega vlaka Andrej Lovše in njegov sin Filip. Gospod Lovše se je po vojni z družino preselil v Argentino. Njegova pravnukinja Anja Kocmur je bila tudi prisotna na premieri. To so njeni vtisi:

Preden sem šla na ogled filma, nisem vedela kaj pričakovati, ker je ta del naše zgodovine še vedno deloma prikrit oz. se določene stranke še vedno zavzemajo za to, da resnica ne bi prišla v celoti na dan, ampak film me je zelo pozitivno presenetil. Najprej zato, ker nisem pričakovala, da bosta gospoda Sipoš in Planinc z ekipo tako pogumno, iskreno in zgodovinsko korektno prikazala takratno dogajanje in drugič, ker je bil posnet in produciran na tako visokem nivoju. Film je resnično kvaliteten.

Vedela sem, da bo del zgodbe tudi usoda Filipa — strica moje mame in zgodba mojega pradedka Andreja, ampak nisem pričakovala, da bodo čustveni višek filma. Že prvič, ko sem v filmu slišala Filipovo ime, se je nekaj v mojem srcu ganilo. Kri ni voda in čeprav ga nisem poznala, sem začutila neko vez z njim in z njegovo zgodbo. Vedela sem, kakšna usoda ga bo doletela, ampak, ko sem videla na platnu Filipa (zaigral ga je K. M. Čušin) me je še toliko bolj ganilo, ker mi je dalo občutek, da sem ga za trenutek spoznala in bila z njim v njegovem trpljenju.

Ko sem videla Andreja (vlogo je zaigral R. Prebil) na platnu, sem začutila žalost in ponos. Mislim, da se noben oče ne bi smel znajti pred odločitvijo, kot se je moral on. To, da je po tako tragični izgubi sina ostal dovolj močan, da je bil sposoben nadaljnja leta podpirati in vzgajati preostalo družino, v meni vzbudi nepopisno globoko spoštovanje.

Kot si lahko predstavljate sem, tako kot

mnogi drugi v dvorani, polovico filma gledala skozi solze, ampak sem neizmerno hvaležna ekipi Studia Siposh, da so temu projektu rekli: “Ja.” in ustvarili tako kvaliteten film.

Morda bi moral že na začetku poudariti, da bo kmalu, **predvideno sredi marca, možen ogled filma tudi v Buenos Airesu** (spremljajte novice po domovih in tukaj v Svobodni Sloveniji!) Do dneva ko pišem ta članek, si je film v Sloveniji in tudi v Clevelandu, Hamiltonu in Torontu, ogledalo že 10.000 ljudi. Upam seveda, da se bo slovenska skupnost v Argentini tudi množično udeležila predstave filma! V čast in spomin prednikov in za zdravo rast naših potomcev v duhu sprave na temeljih resnice.

“Film je nujen, potreben, zdravilen za Slovenijo”, pravi Tone Rode. In tudi seveda za Slovenijo v svetu, dodajam. “Pomagati tej ekipi pri nadaljevanju projekta je naša dolžnost, ne samo iz zvestobe do resnice v preteklosti, temveč predvsem za dobro naše skupne slovenske prihodnosti.” S tem se lahko samo strinjam, zato zaključujem s pozivom, da podpremo Studio Siposh in mlado ekipo, da nadaljujejo svoje delo pri preostalih dveh filmih trilogije. Vsak še tako majhen prispevek, bo dobrodošel!

www.siposh.com/exodus1945

Marko Gaser

Foto - Studio Siposh

Foto - Studio Siposh

Foto - Studio Siposh

KOLEDAR

1. marca
Občni zbor centralnih mladinskih organizacij

6. marca do 9. marca
Duhovne vaje za mladino

7. marca
Koncert Okteta Jurij Dalmatin v Hladnikovem domu v Slovenski vasi

8. marca
Koncert Okteta Jurij Dalmatin v Našem domu San Justo

14. marca
Začetek slovenskih osnovnih šol, ob 10.00 sveta maša v cerkvi Marije Pomagaj

14. marca
Začetek Slovenskega srednješolskega tečaja ravnatelja Marka Bajuka, ob 18.00 sv maša v cerkvi Marije Pomagaj

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

POST

Pustno veselje je mimo in s pepelnično sredo smo vstopili v post. Postni čas je spokorni čas in obdobje priprave na veliko noč. Post pa je tudi prilika za poglobitev osebnih povezanosti z Bogom.

Papež Leon XIV je objavil postno poslanico, prepišem nekaj odstavkov:

Dragi bratje in sestre!

Post je čas, v katerem nas Cerkev z materinsko skrbjo vabi, naj Božjo skrivnost ponovno postavimo v središče svojega življenja, da bi naša vera ponovno našla zagon in se srce ne bi izgubljalo sredi nemira in raztresenosti vsakdanjega življenja.

Vsaka pot spreobrnjenja se začne takrat, ko dovolimo, da nas Beseda doseže in jo sprejmemo s poslušnostjo duha. Obstaja torej povezava med darom Božje Besede, prostorom gostoljubnosti, ki ji ga ponudimo, in preobrazbo, ki jo izvrši. Zaradi tega postna pot postane ugodna priložnost, da prisluhnemo Božjemu glasu in obnovimo odločitev, da bomo sledili Kristusu, z njim prehodili pot, ki se vzpenja v Jeruzalem, kjer se izpolni skrivnost njegovega trpljenja, smrti in vstajenja.

Če je postni čas čas poslušanja, je post konkretna praksa, ki nas pripravlja na sprejem Božje Besede. Zdržnost od hrane je namreč starodavna in na poti spreobrnjenja nenadomestljiva asketska vaja. Ravno zaradi tega, ker vključuje telo, bolj očitno pokaže, česa smo »lačni« in kar imamo za bistveno za naše preživetje. Zato služi razločevanju in urejanju naših »apetitov«, ohranja budno našo lakoto in žejo po pravičnosti, ko jo odteguje vdanosti v usodo in jo uči, da postane molitev in odgovornost do bližnjih.

Kot vidno znamenje naše notranje zavezanosti, da se s pomočjo milosti izognemo grehu in zlu, mora post vključevati tudi druge oblike odrekanja.

Zato vas želim povabiti k zelo konkretni in pogosto malo cenjeni obliki zdržnosti: k zdržnosti od besed, ki prizadenejo in ranijo naše bližnje. Začnimo razoroževati naš govor, odpovejmo se ostrim besedam, prenapljenim sodbam, slabemu govorjenju o tistem, ki je odsoten in se ne more braniti, obrekovanju. Raje si prizadevajmo, da se bomo naučili tehtati besede in gojiti prijaznost: v družini, med prijatelji, na delovnem mestu, na družbenih omrežjih, v političnih razpravah, v medijih, v krščanskih skupnostih. Tako bodo številne sovražne besede prepustile prostor besedam upanja in miru.

Predragi, prosimo za milost takšnega posta, ki bo naše uho naredil bolj pozorno za Boga in za zadnje. Prosimo za moč posta, ki bo prežl tudi jezik, da se bodo zmanjšale besede, ki ranijo, in rastel prostor za glas drugega. In prizadevajmo si, da bodo naše skupnosti postale kraji, kjer bo krik trpečega sprejet in bo poslušanje rodilo poti osvoboditve in nas naredilo bolj pripravljene in prizadevne v sodelovanju pri graditvi civilizacije ljubezni.

Iz srca blagoslovljam vse vas in vašo postno pot.

Vatikan, 5. februarja 2026, god sv. Agate, device in mučenke.

Leon PP. XIV.

Tudi pregovori nam govorijo o postu:

- Telo, ki se posti, postane bivališče modrosti. (kitajski pregovor)
- Nikoli se ne doseže nič velikega brez veliko vztrajnosti. (sv. Katarina Sienska)

- Kdor ne pozna posta, ne pozna vrednosti praznika. (francoski pregovor)
- Z zaupanjem stopimo na svojo postno pot, podprti z gorečo molitvijo, pokoro in skrbjo za tiste, ki so v stiski. Še posebej naj bo ta postni čas čas vse večje skrbi za potrebe otrok, v naših lastnih družinah in v družbi kot celoti: kajti oni so prihodnost človeštva. (sv. Janez Pavel II, postna poslanica 2004)
- Tisti, ki se posti, vidi tisto, česar siti ne opazi. (Ganski pregovor)
- Razen križa ni druge lestve, po kateri bi se lahko povzpeli v nebesa. (sv. Roza iz Lime)
- Post brez ljubezni je kot prazna posoda. (Etiopski pregovor)
- Ker je postni čas čas za večjo ljubezen, prisluhni Jezusovi želji ... On pozna tvojo slabost. Želi si le tvoje ljubezni, želi si le priložnosti, da bi te ljubil. (sveta mati Terezija iz Kalkute)
- Nekateri se postijo samo zato, ker jim je zmanjkalo kruha. (latvijski pregovor)
- Posti se vselej, ko je tvoja torba polna napuha. (japonski pregovor)
- To je Bogu prijeten post: da kristjan svoje lakomne želje ustrahuje, se vsake krivice varuje in vsakemu da, kar mu gre. (bl. škof Anton Martin Slomšek)
- Če se postiš, postu podari tudi svoja ušesa, oči in jezik. (perzijski pregovor)

Izbral: Jože Jan

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

GRUPO HZ

SL*AR
CÁMARA DE COMERCIO
ESLOVENO ARGENTINA

BAJDA s.r.l.